

ja suur mees wimaks jooksuma panni ja kulutasid temmale temma rummalust ja kurja meelt ette.

Agga metsa üllem ütles pahha melega Koljati wasto: „Sinna hirmus loom ja laisk inimenne, kes sa muido ümber hulgud ja ei wiitsi tööd teha! Mis on sesinnane waike rahwas sulle teinud, et sa nende maead ja liina olled ärra ärwitanud ja ommeti ei ośka sa omma suurde kätte ja jalgadega, mitte ühte kohtagi ülles ehhitada, kui minno rahwas iise“!!!

Tahhad sa nüüd teada, armas luggeja, kes se Koljat olli? siis koostan sulle: se olli üks innimenne, nenda suur kui sinna ja minna ja lin ja rahwas on sippelgad ja Jummal on se metsa üllem, kes keik läbbi ja läbbi näab ja sedda mitte ei tahha, kui innimenne Temma lomadele waewa teeb; olgo nüüd sippelgas ehk mu teine loom ehk lomake, sest nemmad õhkawad ka omma poja pole, kes neid, sind ja mind on lonud.

Jummal keigil ello annab,
Jēsa wiisil murret kannab
Neile tööd ja seisust seab,
Jggauhte armsaks peab. —
Janimesse kurri südda
Saggedast teeb neile hädda,
Et käl Jummal kurja keelnud,
Mis Ta ommas sõnnas õõlnud.

Rahha kastiķe põldus.

Waene põllomees Ado, kellel naene ja kuus last ollid, kündis põllo peal ja olli seal jures jures mures, ning mõtles isseenneses: „Kes toidab minno lapsed ja annab neile leiba, kui mind ennam ei olle, mis, praego jubba raske käl on murretseda?“

Kui ta nüüd weel mõttete ja murre sees eddasi kündis, kõllises wasto adra rauda midagi ja hobbune jäi seisma. Ta tõstis adra ülles ja sellega ühtlasse ka kastiķest, mis raudpladiga üleüldes olli ärra lödud. Kui ta kasti